

De-ar fi să vii

Ștefan Doroftei Doimneanu

De-ai ști cât doare dorul câteodată
Când așteptarea plânge în poveste,
Că-n lumea mea, o lume demodată,
Am tremurat la orice mică veste.

Sădeam seminte pure de speranță
Pe cerul meu din clipa mea nebună,
La porți de suflet puneam siguranță
Să nu-mi mai plece visul către lună.

În nopți adânci, prin taine răscolite
De-atâta patos ce-mi ardea privirea,
Te căutam pe stele rătăcite
Ce mă chemau pe zare cu privirea.

Și munți topeam cu ochii mei de lavă,
Plantam păduri de gânduri luminoase,
Sfidam pe zeii tolăniți în slavă
Dar te zăream în umbre dureroase.

M-ai prins în jocuri oarbe, fanteziste,
Și mi-ai pictat pe iriși clipa noastră,
Apoi ca niște duhuri empiriste
Ai bătut prin pana mea măiastră.

De-ar fi să vii să ne-aruncăm în mare,
Aș suspina o viață lângă tine,
Punând sărut pe-o floare, fiecare,
Ne-am împleti o lume în destine.

26.06.2018